INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

„CRED CĂ AR TREBUI SĂ NE INSPIRĂM ȘI DIN LEGILE NESCRISE ALE FOTBALULUI DE ALTĂDATĂ!...“

CONSTANTINESCU-GRECU

CONSTANTINESCU-GRECU a fost și este un nume în fotbalul românesc. El s-a impus la „Sportul studențesc“, înainte de război, și a continuat să fie un jucător de prim rang în puternica echipă a „Ciocanului“. A îmbrăcat de șase ori tricoul echipei naționale, deși — cum spune el însuși — a fost „om de lot“ timp de peste 10 ani, într-o perioadă în care rivalitățile pentru un post erau foarte marcate, ele soldîndu-se deseori cu trecerea în umbră a multor jucători de valoare.

Astăzi, Constantinescu-Grecu este unul dintre puținii foști fotbaliști legați, în continuare, trup și suflet, de fotbal. După o lungă activitate pe gazon, Constantinescu-Grecu este prezent în arena fotbalului, deși a împlinit 60 de ani. În fiecare duminică, el se numără printre observatorii federali la meciurile tuturor eșaloanelor fotbalului nostru. Interviul de față va încerca să valorifice această legătură între **ieri** și **astăzi**.

— Cum priviți fotbalul de astăzi ?

— Îl admir. Într-o vreme, mi-am zis că fotbalul va dispare, fugărit de viața modernă. Se vede, însă, că fotbalul este mult mai puternic decît mi l-aș fi putut închipui.

— Ce diferență este între fotbalul de ieri și de astăzi ?

— După părerea mea, una singură. Ieri, adică acum 40 de ani (sau poate un pic mai puțin) jucătorul Constantin-Grecu, de la Sportul studențesc, care avea să-l înlocuiască pe Coloman Braun pentru că sărmana echipă a lui Nea Titel Ursache nu mai avea din ce plăti un antrenor, venea la teren imediat după slujbă, pe bicicletă, aducînd cu el cele două mingi ale echipei. Astăzi, mingile vin cu camionete speciale, ca pe nii în căruță. Asta ar fi prima diferență. A doua ar fi următoarea : ieri, aveam jucători mulți și echipe puține ; astăzi, avem puțini jucători și echipe multe. În sfîrșit, a treia din cele multe se referă la culorile clubului. Îmi aduc aminte, culorile primului meu club, Val-Vîrtej, erau violet cu galben. Și nu s-au schimbat niciodată. Îmi intraseră în sînge. Țin minte, odată, în tramvai, am văzut o doamnă îmbrăcată în violet și galben. Aveam atît de mult obsesia culorilor, încît m-am înclinat respectuos, convins că trebuie să fie soția cuiva din conducerea echipei.

— Povestești frumos, nene Grecule...

— Nu-i vorba de asta. Nu povestesc frumos. Din păcate, poveștile au cam dispărut din fotbal. Și odată cu poveștile au dispărut și multe din legile nescrise ale fotbalului.

— Ca de pildă...

— Ca de pildă, a dispărut legea nescrisă potrivit căreia o echipă, ca să se nască, trebuie să reprezinte ceva. Eu m-am născut în Dudești. Și am jucat într-o echipă din cartier. Era, deci, o legătură între echipă și viața mea. Am jucat la Macabi. Apoi, odată cu meseria, am trecut la Telefoane. Era, în continuare, o legătură între fotbal și viață. Abia cînd am dat de gustul performanței, am trecut la „Sportul studențesc“. Și aici, însă, a existat o legătură : între dragostea pentru fotbal și fotbal. Că „Sportul“ n-avea ce să ne dea... Din păcate, astăzi, echipele se construiesc pe alte criterii, și asta se vede.

— Ce crezi că-i lipsește cel mai mult fotbalului nostru ?

— Îi lipsește grija permanentă față de juniori și copii. Vorbim mereu că viața s-a schimbat, că tentațiile s-au înmulțit, dar nu facem totul. E adevărat, se muncește în centrele de juniori, dar nu e destul. Fotbalul este mai mult decît un fenomen care poate fi cuprins în niște norme organizatorice. Fotbalul este o minunată aventură care-ți oferă, la tot pasul, felurite surprize. Iată, de pildă, la noi, la „Flacăra roșie“, unde îmi petrec mereu timpul liber, a venit într-o zi echipa de juniori a Rapidului. În fruntea lor, fostul meu adversar Costea. Au venit cu toții bine echipați, bine făcuți, și cu destule mingi. Și ce crezi că s-a întîmplat pînă la urmă ? I-au bătut copiii noștri din Dudești. Într-o altă zi, a venit Traian Tomescu cu școala lui sportivă, toți voinici cu fruntea lată, crescuți la marea știință. Și? Au mîncat bătaie de la copiii noștri, din Dudești.

— Crezi că Dudeștii...

— Da. Există cartiere care nasc fotbaliști, așa cum există altele care nasc florărese. Mie poți să-mi spui orice, dar nu dau Dudeștii și Pantelimonul pe toate celelalte cartiere ale Capitalei. Iar dacă se supără Giulești, am să le amintesc imediat că pe Lupescu și pe Răducanu tot de la „Flacăra roșie“ i-au luat. Și nu numai pe ei. Cît privește Pantelimonul, văd că Paul Popescu și-a făcut pînă acum pomană cu toate echipele din țară. În ultima vreme a făcut de rușine Aradul, dîndu-le lor, arădenilor, pe Trandafilon și pe Iorgulescu, ca și cum la Arad n-ar mai crește iarbă pentru fotbaliști, ci numai pentru pășunat.

— Cum crezi că ar putea fi stimulată creșterea copiilor și juniorilor ?

— Și la această întrebare am să răspund cu sufletul, nu cu ciocolata despre care se spune că trebuie dată copiilor după antrenament. Înainte de ciocolată, aș fi fericit ca meciurile copiilor de 14—15 ani să se joace întotdeauna în deschiderea meciurilor de divizie. Aș zice chiar că aceste meciuri ale copiilor trebuie privite înaintea meciurilor de tineret-rezerve. Copilul simte focul din tribună și dă din el tot ce poate. Pe de altă parte, tribuna devine selecționer al copiilor. Astăzi, echipa națională de juniori e formată de un singur om. Dacă cumva ceilalți selecționeri ar veni, însă, mereu în fața publicului, tribuna ar face această echipă. Și s-ar împuțina astfel cazurile cînd echipele noastre mari aleargă, cu limba scoasă, pentru că au auzit de la nu știu cine că „e unul formidabil la Granitul !“

— Sînteți în permanență observator federal la meciuri. Ce-mi puteți spune în legătură cu asta ?

— Impresia cea mai puternică a unui observator federal este aceea că avem o mare criză în materie de conducători profesioniști ai fotbalului. După cum știți, astăzi conducătorii salariați se numără pe degete. Cei mai mulți sînt onorifici, și onorific lucrează. De cele mai multe ori, acest conducător „pe jumătate“ apucă să se intereseze de lotul primei echipe, să facă niște forme pentru o plecare în străinătate, și gata. Din punctul meu de vedere, conducătorul unei secții de fotbal trebuie să se ocupe de tot ceea ce este legat de echipă, și, bineînțeles — pe picior de egalitate cu echipa întîi — el trebuie să se ocupe de echipa de juniori, de toate problemele legate de copiii noștri, care, după cum am spus, nu mai sînt copiii cu care s-a hîrjonit Grecu pe Dudești.

— O întrebare legată tot de calitatea dv. de observator federal : ce-mi puteți spune despre diviziile A, B și C, adică despre cele trei eșaloane ale fotbalului nostru de performanță ?

— Între A și B e o diferență foarte mare. Între B și C, diferența e și mai mare. Diferențele s-au accentuat odată cu noua interdicție legată de obligativitatea de a avea maximum patru jucători de peste 26 de ani. Cred că aceasta nu este o măsură strălucită, pentru că fotbalul nu este o sumă de valori individuale, ci, în primul rînd, o... echipă care trebuie să învețe jocul, nu driblingul și pasa. Cred că întinerirea forțată a echipelor contribuie la reducerea științei jocului, la accentuarea decalajului valoric între cele trei eșaloane. Aș spune chiar că este exagerat să se vorbească despre Divizia C ca despre un eșalon al fotbalului de performanță.

— Cînd vorbiți despre decalaj, vă referiți la tehnica jucătorilor ?

— În primul rînd la tehnica jucătorilor. În legătură cu asta, aș vrea să-i răspund și antrenorului Andrei Sepci, pe care l-am citit săptămîna trecută. El spunea că, la capitolul tehnicii, fotbaliștii noștri nu sînt cu nimic mai prejos decît fotbaliștii din țările cu fotbal avansat. Eu cred că există un mare decalaj valoric și la acest capitol. De altfel, spunem mereu că copiii noștri au din ce în ce mai puțin timp pentru fotbal, că instruirea lor e fatalmente mai redusă, dar pe de altă parte susținem că tehnica fotbaliștilor noștri maturi este destul de avansată. Nu înțeleg cum se poate ajunge la o asemenea tehnică. Eu știu că pe vremea mea orele de instruire se adunau cu nemiluita. Noi jucam deseori de dimineața pînă seara. Astăzi sînt condiții mai grele pentru instruire, deși copiii au totul la dispoziție. Astăzi, instructorul se prezintă în fața șirului de copii, și începe să paseze la vreo 3 metri fiecărui copil în parte. După ce primul din front a lovit mingea, el așteaptă vreo trei minute să-i mai vină rîndul odată. Noi jucam de dimineața pînă seara, și cele mai frumoase driblinguri pe care le realizam erau cele în „colaborare“ cu zidul de la gardul școlii, cînd o tuleam pe lîngă adversar, pentru a reprimi mingea dată cu efect, ca la biliard.

— Totuși, ce vreți să spuneți prin asta ?

— Vreau să spun că trebuie să ne inspirăm din formele naturale ale fotbalului de altă dată. În legătură cu asta, aș vrea să fac o observație și pentru antrenamentele de astăzi, care sînt ușor dogmatice. Pe vremea mea, principala temă a antrenamentului nu pornea de la conspecte dinainte stabilite, ci de la erorile comise în meciul precednt. Aceste erori erau frecate cu atîta insistență, încît jucătorul nu putea rămîne insensibil.

— Și, totuși, rezultatele de astăzi...

— Noi n-am obținut rezultate grozave, dar am jucat mult fotbal. Astăzi se obțin ceva rezultate, dar cu mult mai puțin fotbal.

Ioan CHIRILA

- FOTBALUL — MAI PUTERNIC DECÎT TENTAȚIILE VIEȚII MODERNE
- IERI AVEAM JUCĂTORI MULȚI ȘI ECHIPE PUȚINE
- UN FENOMEN CONSTANT : LIPSA GRIJII FAȚĂ DE COPII ȘI JUNIORI
- DA, EXISTĂ CARTIERE CARE NASC FOTBALIȘTI
- TRIBUNA TREBUIE SĂ FIE ADEVĂRATUL SELECȚIONER AL COPIILOR
- NOI, CEI BĂTRÎNI, N-AM OBȚINUT REZULTATE GROZAVE. DAR AM JUCAT MAI MULT FOTBAL

CU CITITORII ● DIALOG ● CU CITITORII

● SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII. „Stimată redacție, Mă numesc Petrea Vasile și sînt din satul Glodosu, comuna Bîrsănești, județul Bacău. Vă scriu aceste rînduri pentru a vă aduce la cunoștință nepăsarea organelor noastre locale față de marea dorință a tinerilor din sat de a practica sportul. Pînă în primăvară am jucat fotbal, volei, tenis pe un teren de lîngă școală. Am făcut o cerere C.A.P.-ului pentru a ne permite să amenajăm noi, după puterile noastre, acest teren. Drept răspuns, s-au sădit pomi pe respectiva suprafață ! Altă cerere, alte intervenții pînă cînd cei în drept s-au hotărît să ne repartizeze un teren de 60/30 m pe care l-am amenajat imediat. N-a trecut însă prea mult timp și, într-o zi, aceleași organe locale au considerat că ar fi mult mai bine ca pămîntul din acel loc să fie mai... judicios folosit. Adică pentru chirpici ! Și am rămas și fără cei 60 pe 30 m care ni s-au rezervat inițial. Acum nu mai avem unde juca. Sau în cel mai fericit caz, trebuie să ne deplasăm pe jos, șase kilometri, pînă la Bîrsănești. Încheiez cu speranța că pînă la urmă ni se va întinde, totuși, o mînă de ajutor...“.

● OȚELUL GALAȚI, LA TECUCI ! „De ce oare este necesar ca orașul Galați să aibă patru echipe în Divizia B“ — ne întreba, contrariat, prof. **S. N. Constantinovici** din... Galați.

— Nu-i deloc necesar ! S-a nimerit să fie așa, ca urmare a hotărîrii F.R.F. de mărire a numărului echipelor diviziionare. Și cum Constructorul și Oțelul s-au clasat pe primele două locuri în respectiva serie de „C“, au promovat amîndouă...

„Nu credeți c-ar fi mai bine, de exemplu, ca Oțelul să fie transferată la Tecuci, unde altfel ar juca, altfel ar fi văzută și unde ar merge la meciurile ei mult mai mulți spectatori decît la Galați...“.

— Există destule cazuri de transferări de echipe dintr-un oraș în altul. Și cu bune rezultate. Exemplul „Bacăului“ de azi, venit de la Cluj, este semnificativ în această privință. Dar... Nu federația hotărăște astfel de transferări de echipe, ci asociațiile respective, de comun acord.

● DE LA TÎRNĂVENI LA MEDIAȘ SÎNT DOAR... 20 KM ! O scrisoare destul de interesantă ne-a expediat din Făgăraș, **Gheorghe Bacu** : „Aș vrea foarte mult ca, prin intermediul revistei, iubitorii fotbalului să cunoască povestea meciului Gaz metan Mediaș — Nitramonia Făgăraș. La această partidă au oficiat arbitrii N. Barna, la centru, St. Marian și F. Nasuto, la linie. Barna e din Tîrnăveni (20 km de Mediaș), iar St. Marian din Sighișoara (41 km de Mediaș). Vă rog din suflet să mă credeți că nu vă scriu pentru că sînt din Făgăraș, pentru că Nitramonia a fost învinsă. Dar modul cum au condus acești doi arbitri este scandalos. În repriza secundă, echipa din Mediaș a atacat la poarta din jumătatea de teren a tușierului F. Nasuto din Rm. Vîlcea și la ambele goluri, marcate neregulamentar. N. Barna a întors spatele semnalizărilor insistente ale tușierului. Repet, nu vă scriu din patriotism local. Gaz metan a jucat bine în prima repriză cînd putea marca goluri corecte. Vă scriu însă pentru a reliefa cît de periculoasă este greșeala de a fi delegați la unele meciuri arbitri de prin împrejurimi...“.

— Și noi vă publicăm scrisoarea, stimate tov. Bacu, pentru a arăta că, într-adevăr, nu-i deloc bine să trimiți la Mediaș arbitri din Tîrnăveni și Sighișoara. Chiar dacă sînt ei bine intenționați și curați ca... lacrima.

● UN OLTEAN CURIOS. Craioveanul **Ion Manea** ne întreabă, cu legitimă curiozitate, ce se întîmplă cu antrenorii Nicolae Dumitrescu, Ștefan Onisie, Bazil Marian, Constantin Teașcă? **„Ce echipe pregătesc actualmente ?“.**

— Doar N. Dumitrescu antrenează pe Constructorul Arad, din „C“. Ceilalți trei așteaptă să fie... solicitați. Este surprinzător cum tehnicieni atît de renumiți nu reușesc să-și găsească un loc unde să activeze.

● PE SCURT ●

Marin Brăteanu (com. Straunga — Iași) : 1. Doru Popescu și Voinea joacă la C.S.M. Reșița ; 2. Iordănescu a fost accidentat. A reapărut însă în meciurile Stelei ; 3. Vom transmite lui Dumitrache urările dv. **Ghiocel Decuseară** (Ploiești) : Nu. **Radu Anastasiu** (Constanța) : Nicăieri în lume nu s-a întîmplat ca o cîștigătoare a Cupei, în eșaloanele secunde fiind, să fie promovată direct în prima categorie, numai pentru că a învins în Cupă !